

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy hóra . . . — „ 85 „
Egyes számlára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-u. 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. s.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi fel

Nemzetiségi kérdés.

Pécs, 1897. február 25

(*) Két tucat mameluk-sziv öntötte ki érzelmeit a most bezárult földművelési vitában; mindannak dacára a többség, a mint már ez dukál, egy emberként szavazta meg a „kedves Náci“ költségvetését. Ha pedig találkozna valaki, aki ezzel nem elégszik meg, a „kedves Náci“ átadja az olyant erélyes kollegájának, a még mindig nem báró Perczel Dezső belügyminiszternek, hogy csendőrszuronyral és golyóval győzze meg arról, hogy mily boldog a magyar.

Már csak illendőség szempontjából is, Perczel Dezső miniszter is engedélyezett valamit rekompenzációképpen kedves kollegájának, megengedte ugyanis, hogy azok a mameluk-állkapcsok már a földművelési tárcánál jöjjenek mozgásba a nemzetiségi kérdéstről perorálva, holott ez a kérdés kiválónak és első sorban a belügyi kormányzat reszortjába tartozik.

Semmi sem jellemzi jobban, mennyire elhatalmasodott és mérgezővé vált Magyarországon a nemzetiségi veszedelem, mint az, hogy a belügyi kormányzat a harcot feladni látszik, s a kérdést becsempészték a földművelési tétel közé, mert segíteni nem tudnak, mindenfelé oktalanul kapkodnak és legujabban már nem ismervén semmi eszközt a baj orvoslásának, állami telepítésekkel a nemzetiségi szempontból expo-

nált megyék területén akarnak kísérletet tenni a kormány férfiai, remélvén, hogy így lassan bár, de biztosan fognak valami eredményt elérni.

A nemzetiségi törvény meghozatalától az állami telepítésig mily szomorú elfajulása játszódott le hazánkban a nemzetiségi kérdésnek! Soha állam, mely mint ilyen fennállani és létezni akar s létehez történelmében és hivatásában gyökerező joga van, annyi jogot nem adott a nemzetiségeknek, mint Magyarország 1868-ban.

Izgatók bolondításairól, nemzetiségi lapok folytonos piszkolásairól, vértanúságról, gyakori sajtóperekről, hazaáruló gyűlések megtartásáról külföldön és idehaza, politikai és társadalmi magyarellenes egyesületek működéséről, meg sok egyéb gazságról tudván, szinte csudálkozva kérdezzük, vajjon a román, a szász, a tót, a horvátot akasztják-e, vagy karóba huzák-e Magyarországon? Ugy-e, nem engedik őket beszélni saját anyanyelvükön sem az utcán, sem a bíróságnál, sem a közigazgatási üléseken, sem a templomban? Nemde, üldözik a szegényeket tűzzel-vassal? Talán őket nem védi az igazság, a törvény, a rend, a jog, a hatalom, a haza? Őket tán megveti a magyar? Nem választhatnak, nem lehetnek képviselők, bírák, pénzügyi, postai, távirtdai tisztviselők, ügyészek, kereskedők, iparosok, földbirtokosok nem vásárolhatnak, páriák és megvetettek? Nincs gyülekezési joguk, a társadalom őket ma-

gából kilöki, elszigeteli, kiközösíti? Mert mindezekre a kérdésekre igenlőleg kellene felelnünk, ha az volna az igazság, amit hirdetnek uton és útfélen a nemzetiségi izgatók.

Talán még sem ilyen sötét a nemzetiségek helyzete Magyarországon? A törvény rendeli, hogy nincs különbség az állam polgárai között nemzetiség tekintetében. Azonban ez a törvény még tovább menve, alapelvvel ellenkezőleg, mégis különbséget tesz — a nemzetiségek javára, a magyarság rovására.

Oly engedményeket ad, mintha államokat akarna alkotni az államban, a magyar mellett román, németet, horvátot, szászt, tót. Soha ilyent! Ennyi külön jogot még nem adott állam, mióta államok léteznek a világon. És ez mind kevés az izgatónak, mert nem jogokat akarnak többé, hanem akarják az egész Magyarországot maguknak, hogy elpusztuljon a magyarság és övék legyen minden, mi pedig az ő szolgálk.

Kormányaink örök bűne, hogy idáig jutottunk a nemzetiségi kérdéssel. Korrupt célokra szükség lévén a nemzetiségekre, dédelgették őket, kedveskedtek nekik, mindent eltűrték s elszenvetkedtek. Látszatból tettek valamit, néhány izgatót sajtóperbe fogtak, de azokat is kibocsátották celláikból, így csináltak olcsó mártírokat.

Engedték, hogy a hydrának száz feje nőjön, mely mind gondolkozik és cselek-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája

Magyar-Óvár.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája —

Mennyi édes emlék, mennyi ábránd, remény, fellegvár van a te nevedben, egyszerű kedves városka: Magyar Óvár!

Régen volt, ha visszapillantok a lezajlott évek láncán, olybá tűnik fel előttem a benned átért diák-élet, mintha csak szuggálná valaki nekem, hogy éltem benned; nem hiszem el magam sem már, csak mesének, legendának tartom.

Pedig bizony én is benned szívtam a tudományt, meg a schwachatit sört.

187—79-ben iratkoztam be az akadémiaiba, mikor még kétnyelvű tanszék hirdette a világ legjobb akadémiáját. Mert tagadhatlan, hogy a világon nem volt jobb gazdasági intézet, mint az óvári; ezt csak egyszerűen azzal bizonyítom, hogy a világ minden tájáról voltak itt inscribálva hallgatók.

Hiszen ha abban az időben idegen ember véletlenül Magyar Óvárra került, azt hitte, hogy vagy Jenában, vagy Heidelbergben van, mert az utcákban ugyancsak tarkálódtak a „Bursch“ ok.

Igen ritkán láthatott a szemlélő gazdasági egyenruhát; hanem annál több német „Bursch“ uniformist. Nagy canones csizmát, meg cervist, aztán a fekete, vörös, arany szalagot a mellén átfeszítve.

Volt ott „Danubia“, „Saxonia“, „Germania“ stb. német diákegyület. A magyaroknak csak önképzőkörük volt. (Hisz tudnak azok egyület nélkül is inni.)

Az öreg Anton, a levélhordó nem győzte pénzeslevelekkel a tudomány, vagy sörszomjas ifiurakat.

Az egész diákság két pártra szakadt kávéház tekintetében. A zöme az a Manninger bácsi kávéházába járt, a kisebbik része pedig a „Lajthán“ tül Nádosy kávéházba. De azért mulatni, inni mind a két kávéházban tudtak. Emlékezem néhány oly esetre, hogy olyan ribilliót csaptak a Lajthántuliak, hogy Gönyőnél még kávéházi székeket is halásztak ki a Dunából.

Négy órakor megelevenedett a kávéház; magam is a Manninger-félébe jártam. abból az egyszerű okból, mert sem a tanárok, sem az öreg Masch igazgató nem ide jártak, hanem a Lajthántuliba; én meg bizony nem akartam, hogy a tanáraink olvassák meg, hány pohár sört iszom meg az ő egészségükre.

Volt azonban két magyar-óvári illetőségű akadémikus is, kikkel szerettem együtt-

lenni; nem azért, mert az egyik minden este megitta a 40 pohár sört, hanem csak azért, mert distingvált két fiatalember volt.

Nem untatom a szives olvasót azzal, hogy a Manninger kávéház belsejét, butorzatát ecseteljem, hisz az egész egyszerű volt. A bemenettől jobbról is, balról is nádfonatu fali ülőhelyek, a jobboldalon meg egymás hátahoz támaszkodó bőrpamliagok, melyek között márványasztalok. Három tekeasztal, egy kaesza, melyben néha Manninger bácsi felesége, néha meg Manningerék rokona, egy angyali arcú szőke kis Gretchen ült. A kővér, egészséges arcú kávé minden délelőtt illedelmes köszöntéssel, vendégeit ezüstös tubákpikszisből kínálta; délután meg a bennszülöttekkel a kártyaszobában az elmaradhatlan kalabert cselekedte meg. Az öreg Aneizer bérkocsitulajdonossal, meg a Wolff mézáróssal.

Az öreg József, a háziszolga, aki már Manninger bácsi atyjánál szolgált — ugyan szegény él-e még? Manninger kávésnak ha jól emlékszem, két gyermeke volt; egy gyönyörű, szép szőke kis leánykája, aztán meg a Hanz fia, ki már akkor igen ügyes, okos fiú volt; adja Isten, hogy most már mérnök legyen — ahogy nekem ígerte, hogy azzá lesz.

Össze vissza irkálom az emlékezés alakjait, ahogy eszembe jutnak; de azt hiszem,

szik Magyarország ellen. A külföld előtt bennünket bevádoltak, barbároknak, műveletleneknek, kegyetleneknek elmondtak, kigyót-békát, minden rosszat reánk kiáltottak; a kormány pedig összetett kezekkel ült és nézte, hogyan dobnak üszköt a gyujtogatók a magyar állam fenséges épületére. Most pedig úgy állunk, hogy a nemzetiségi kérdés odaszorult a földművelésügyi kérdések közé és Darányi miniszter jelentést tévén az állami telepítésekről, üdvözik ezt az eszmét a szabadelvű-pártiak, mint panacea-ját a nemzetiségi kérdésnek. Ó, menelaoszi ártatlanság! Míg telepítésekkel akarják megoldani a nemzetiségi kérdést: azalatt teljesen aláaknazzák a magyarság földjét s majd a küszöbön álló háboru fogja megmutatni, hogy kigyókat dédelgettünk keblünkön, hogy belső ellenségeink nagyobb veszedelmet képeznek reánk nézve, mint a külellenség.

Meggyőződhetett róla mindenki, hogy a jelenlegi kormánynak sem belügyi, sem földművelésügyi s egyáltalában semmiféle programja sincs, a napról-napra való élőködésben kimerül minden tevékenysége. De hát azért nem kell busulni, a kormány nem hagyja el az ő hiveit, ha a fölszó-láló mamelukok nézeteit nem is, de érdekeit kellőleg figyelembe fogja venni s aztán így majd csak elkormányoznak egészen addig a pontig, midőn már tovább nem lehet. Mi azt hisszük, hogy ez az idő már nincs is olyan messze, sőt nagyon is közel van...

Hirek.

Pécs, 1897. február hó 25.

Mikor én először vőfély voltam.

Oh te nagy nap! te nagy nap! gyermekkorom március Idusa február 28-án. Ezen a napon kellett volna megvalósulni mindazoknak a szép álmoknak, ábrándoknak, melyek engem 7 éves gyermeket olyan nagyon elábrándítottak — egy igazi vőfélység reményével. T. olvasóm, voltak önök már vőfélyek?

ha még feljegyzem, hogy Óváron láttam csak azt, hogy fiuk, kis fiuk álnak a tekeasztaloknál marqueur szerepre rendelve — úgy a Manninger kávéházról eleget mondtam; mert ha a főpincért és a pincért emlitem még, akkor a férfiscelekvők személysora ki- van meritve.

Hanem most utoljára hagyom a kávé-s leánynak, a bájos Vikinek a szemét, leírását. Szép sugár leányka volt. Hamuszínű haja, kék szép szemei, pici, csókolni való piros szája, és helyes kis kacsói, meg formás lábai voltak. Egy kouskolárisomtól hallám később, hogy férjhez ment egy bérkocsitulajdonoshoz.

Erről a kis, szép-éges leánykáról akaro- k egy rövidke históriát elmondani.

Volt Magyar-Óvárott egy irnok mester- ember, ki veszettül beleszeretett a Viki leány- zóba. A szerelmes kopaszfejű irnok azonban Vikinek nem csak hogy nem tetszett, hanem kinevette a lovagot derekasan, ha csak szó- lani is mert a szerelméről.

Ugy karácsony felé járt az idő, mikor néhány diák és polgár, példás egyetértésben felloválták a „sreibert“, hogy Viki halálo- san szereti őt és ha férfinak érzi magát, úgy osonjon ki a kávé konyhába, ott fekszik a Viki pamlagon — és csókolja meg — megteheti bátran, hisz alszik. És ha a csó-

Ugy-e nem; én se voltam, én csak akartam lenni, képzeljék, 7 éves koromban.

Mariska néném, jóval még az esküvő előtt megígérte, hogy a február 28-án meg- tartandó lakodalmán én is egyik kiváló tagja leszek vőfély gárdájának, no természetesen csak miniatűr kiadásban.

... A nagy nap elérkezik. Én egész nap helyemet sem lelem az izgatottságtól s nagyban várom a délutáni 5 órá, azt az órát, mely fényes glóriával bevont ábránd- jaimat fogja megvalósítani.

... Gyülekeznek a vendégek, már itt vannak a kocsik is — pár perc s indulnak a templomba.

Felszállunk a kocsiba, azaz engem a nyoszolóiányom emel fel, no igen, mert 7 éves voltam.

Mehettünk! szólnak többen...

Csak egy percig még, szól Mariska né- ném. Eredj be Béluškám — szól a kocsiról, hozz ki édesem egy fésűt!

T. Olvasóm, azt tudják, hogy a gentle- man egy ily hizelgő felszólításnak azonnal engedelmeskedik; vőfélységem engem is azzá, sőt egész hérossá tett a képzeljék Uraim, le- szálltam a kocsiról, — a fésűért.

Bemegyek a szobába. Keresem a fésűt a tükörről — nincs. Keresem az ágyon, ott sincs, — a szekrényen, ott sincs. — Jézus- kám! sóhajtok fel magamban, még bizony lemaradok. Az izzadság már gyöngyökben pátazkzik homlokomon — mindegy; gavallér- fiu vagyok, kihozom a fésűt élve, — vagy halva...

E pillanatban belép öreg cselédünk. Zsuzsi néni.

— Zsuzsi néni lelkem, nekem gavallér- kötelességeim vannak, ha Istent ismer, mondja meg, hová tették a fésűt.

... Keresük Zsuzsi néniel a fésűt az ágy alatt, asztal alatt, szőnyegek alatt, — lakodalmi rendtelenséget csinálva mindenütt.

... Hála Istennek, csak hogy megvan: tör ki egy örömkialtás keblemből, — amint a fésűt a szőnyeg egyik végében meglelem. Rohanok vele... ki érek az udvarra — s óh jaj! légy erős kezem, hogy le tudjam írni a következő sorokat... mig én az öreg Zsuzsival a fésűt kerestem, a lakodal- mas nép én rólam, fésűről, mindenről, meg feledkezve, itt hagyott engem, — egy igazi vőfélyt. A mint később megtudtam; nyoszolóiányom egy barna fiatal — emberrel igen elmélyedt a beszélgetésbe, rólam megfeled-

kokra fel is ébred, nem fog érte haragudni, — hisz szereti őt.

— Dej'szen nem hiszem én, hogy ő szeret engem, hiszen a multkor is úgy arcul- ütött egy törülő ruhával, hogy még most is szikrázik a szemem.

— Csak menjen bátran — mondta az egyik akadémikus, — mikor én a konyhában voltam, egész tisztán hallottam, midőn az ön nevéét sóhajtotta.

— Igazán?

— Igazán hát!

— No, akkor kimegyek. Oh! aranyos édes szép Vikim!

A pennarágó kiment és orozva, lassu és nesztelen léptekkel, közeledett az áldozat- tul kiszemelt leányka fekvőhelyéhez. Kép- zelhető a vén kéjenc sóvár tekintete, a ké- jek előérzetében ingó, reszkető lábak lépe- getése.

Végre pamlag előtt állott, a sötétség- ben nem látta a szegény leányt, végre érezte- tapogató kezeivel annak haját.

Most lehajolt és egy édes, kéjteli csó- kot nyomott — — a vén József szőrös ábrázatába, a ki erre felébredt és e meg- nem szokott csókolódzástól rémségesen meg- ijedve torka szakadtából kiáltotta ékes né- met nyelven:

— Rauber! Feuer!! és olyan ribilliót

kezelt, rólam, a vőfélyéről s minthogy későre járt az idő, elindultak — nélküiem.

... Megdermedve álltam pár percig az udvaron a csapástól, mintha mennykő csapott volna belém s aztán csak arra em- lékszem, hogy egy alagi löversenynek beillő futtatás után a templom ajtónál találtam ma- gamat

T. Olvasóm! azt már azt hiszem, tu- dod, hogy lakodalom alkalmával a fiatalabb generáció szeret a templom ajtónál ügye- legni. Most is ott volt egy csomó gyerek, akiket ugyan a harangozó azzal a híres mon- dattal távolított el az ajtótól hogy: „Odi pro- fanum vulgus“...

Igen meg voltam már alázva, de még- is összeszedtem erőmet, hogy bemegyek leg- alább a templomba, ha már mint kocsikázó vőfély nem szerepelhettem.

... Az öreg harangozó épen egy ve- lem egykoru ifjoncnak magyarázta practice a tiszítás törvényeit...

— Fellepek a templom lépcsőjére, de im egyszerre csak az öreg — aki melleleg mondva rövidlátó volt — meg fog a gallé- romnál s a többi gyerekek gúnykacaja kísé- retében szépen kitesz az utca közepére... No de ez már több a soknál. Hát még ez is. Nem volt elég egy csapás.

Keservesen elkezdtem sirni. — De bácsi, hiszen én vőfély...

— No nézd a semmiháziját; még fe- lesel — szól az öreg s becsapva a templom vasajtáját, ott hagyott szörnyü elkeseredésem s — 12 fiakker között.

A násznép — rám nézve gyásznép — miután már előbb haza ballagtam — nem- sokára megérkezett, s csittitgattak, vigasz- taltak — no de hiába...

Csak édes anyámnak sikerült lecsende- síteni háborgó érzelmeimet s kárpótlásul any- nyi, de annyi szőlős kalácsot adott, hogy há- rom hétig és két napig azzal és arról álmod- tam, — lévén különben a szőlős kalács még most is kedvenc eledelem.

Hej. t. olvasóm, felszólítottak már azóta egy párszor vőfélynek — de én egyetlen egyszer sem fogadtam el, inkább aszkétának megyek valami bosznita klostromba, mintsem én még egyszer vőfély legyek. Önöket is ké- rem, hogy sohase legyenek vőfélyek. mert higyjék el, egyszer nagyon csunyán megjár- hatják. Jusson eszükbe a gentleman köteles- ség — és a fésű.

Hej! az a fésű! az a fésű!...

Procopius.

vert, hogy az egész kávéház vendégei ösz- szeszaladtak. Amidőn a helyszínét megvilá- sították, láttuk azt a nagyszerű két alakot mindkettő halotthalvány arccal.

Az irnok hebegve csak azt kérdezte:

— Hát József, maga nem a Viki?

— Persze, hogy nem!

Volt aztán a kis városkában nevetés. Ettől az intermezzótól aztán a német diákok ki sem jöttek a „salamander reiben“-ből és a „gaudéamus igitur“-ból.

A magyar diákok meg bort ittak és felhangzott az az örökké szép régi nóta:

Buza közé szállott a bus pacsirta,

Ha odafönt már magát jól kisirta;

És aztán jött a város két katonája „feiramt!“ de a diákok mind egyik ferde katonának egy egy korsó sört nyomtak a kezébe és nem volt „feiramt“, hanem szolt még a:

Csa Csa geschmauset

Wer wird denn Rappelköpfig sein és a magyar:

Ha deák vagy ne tanulj,

Vigan élj és ne busulj;

Vagy ha tanulsz ne sokat,

Forgasd a kulacsokat.

Hej! sokkal zamatosabb volt ez a pre- lekió, mint a növény, vagy állatbonctan.

Tihanyi Károly.

Napirend 1897. február 26-án.

Naptár: Jentek, febr. 27. Róm. kath.: Sándor. — Prot: Sándor. — Gör.-kel. (febr. 14.) Mára — Zsidó: Adar 24. — Nap két 6 óra 31 perckor; nyugszik 5 óra 23 perckor; — Hold két reggel 3 óra 54 perckor; nyugszik d. e. 11 óra 35 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 6 Celsius fok meleg; légnyomás 759. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint változó felhőzet mellett száraz idő és hőmérséklet várható.

Verdi rekviem összpóbája a Hattyuban este 5 órakor.

Színház: Pevny Irén felléptével „Cremonai hegedős.” Utána „Harag.”

— **(A Verdi rekviem első főpróbája.)** Löhr Vilmos fáradhatlanul buzgó karmester tegnap kísérletet tett kevés kihagyással a rekviem összes részleteinek előadása számára. A közreműködő énekesek és hangszerkezelők épülve a monstrekar-vezető lankadatlan tevékenységén, szintén dicséretes buzgalommal vesznek részt a hirdetett próba-előadásokon. Az érdeklődő intelligens elemek ma már számosabban voltak jelen, köztük B a i o g h Károly kir. tábl. tanácselnök, B á n f f a y Simon kir. közjegyző és S a l a m o n József kir. tanfelügyelő, kir. tanácsosok. S c h a u r e k Bódog dr. és mások, különösen igen díszes hölgyközönség. De ott sürgött-forgott, véleményt mondott és buzdított teljes egyszerűséggel C i g l á n y i tábl. bíró, ki nemcsak az összes karok próbájára, hanem külön külön a magánzólamok és külön karok betanulásánál mindig jelen van, mint főintéző, szakértő bíráló és rendező, ennek a nagy szabású műnek előadását illetőleg. A mintegy 180 főre tehető közreműködő derekasan tartott ki ma is és mire a libera végső accordjai elhangzottak, a verejték és kimerültség látható volt minden egyes közreműködőn. Bírálatot mondani most még korai volna, de a precizitást, minthogy a magánzólamok megválasztása helyes irányban történt, — konstatálnunk kell. Megkapó és magasztos érzést keltő részletek előadói Schneider Istvánné, Kaffka Károlyné, Thaller Gusztávné, Zankl Mici, Zelesny Sarolta, Hoffer Károly és Taky Gyula voltak, kik fárasztó szerepeikben e próbán is már derekasan megállták helyüket, ámbar a kimerültség nem minden látszata nélkül, a mennyiben későbbkorán folyton fáradoznak az összbetanulás teljes sikerének elérése céljából. Pénteken délután fél 5 órakor ismét nagy és teljes próba lesz a Hattyuban. Bemeneti díj, mint rendesen, 1 korona.

— **(Eljegyzés.)** M a r t o n Manó, kaposvári hírlapíró, eljegyezte P a u n z Samu dombóvári kereskedő leányát, P a u n z M a r i k á t.

— **(Iskolaszéki választás.)** A villányi róm. kath. hitközség előjárósága most választotta meg a hitközségi iskolaszéket. A választó gyűlésen G u d l e r Pál plébános elnökölt. Az iskolaszék tagjaiul a következők választották meg: elnök lett Gudler Pál, al-elnök Friedrich Ádám, gondnok Windheim Mihály, jegyző Scheidl Miklós; az iskolaszék rendes tagjai lettek: Müller Jakab, Müller Ádám, Schwarc Miklós, Kolbaek József, Reinold Mihály, Szitter Tamás, Steibler A. és Hochmann József; póttagok pedig Nagl János, Haas György és Naier Sebestyén.

— **(Felülfizetések.)** A bükösdi iparosok táncmulatságán a segítő egyesület pénz-

tára javára felülfizettek: Pitz Ferenc, Jeszenszky Ferenc 1.60—1.60 kr., Brell Antal 1 frt 20 kr., Marosy Ignác 80 kr., Szeép László 70 kr., Szarvassy Zoltán, Komáromi Károly, Domány János, Lehr Ferenc, Marusits Vince, ifj. Jeszenszky Ferenc, Balázs Imre 60—60 kr., Wiener Gyula, Fridmann Kabos 30—30 kr., Wittner József, Graff Konrad, Lehmann M., Feil Ferenc, Panka János, Németh István, Dittler N., Hay Samu, Grünhut Jakab, Ruzsinszky János, Krausz Tódor 20—20 kr., Randau János 15 kr., Schnitzler N., Lehr N., Krausz N., Löwenberg Henrik, Veiszmann János 10—10 kr., összesen 13 frt 70 kr. Fogadják a nemeslelkű adakozók ez uton is az egyesület hátlájának és köszönetének kifejezését.

— **(Schläger Antónia jön.)** Schläger Antónia, cs. és kir. kamara énekesnő, kinek hangversenye a múlt vasárnapra volt kitűzve, de közbejött akadályok miatt elmaradt, a jövő hó 28-án mégis eljön Pécsre. Hangversenyét — a lapunkban már közölt műsorral — ekkor tartja meg délután 5 órakor a Vigadó nagytermében, S c h i r m a n n M. zongora művész közreműködésével. Jegyek a hangversenyre Valentin Károly fia könyvkereskedésében válthatók.

— **(Könyv kölcsönzők figyelmébe.)** A Pécsi Polgári Kaszinó könyvtárosa lapunk utján kéri a Kaszinó azon tagjait, kiknél a kaszinó könyvtárából olvasásra kikölcsönzött könyvek vannak, hogy azokat a jövő hó elsejéig beszolgáltatni sziveskedjenek, mert a könyvtár rendezése csak így végezhető s addig a tagok újabb könyveket olvasásra nem kölcsönözhetnek ki.

— **(Az első fecske.)** mely igazán a tavasz hirdetője, megérkezett. Barstelepről írják lapunknak: Az árván maradt Dráva parton beköszöntött ismét a tavasz, ami tavaszunk, mely kizárólag nekünk, barsiaknak fakaszt virágot, hoz életet. A Dunagözhajózási társaság volt az első az idei szezonban, mely a hajójárást a Dráván megnyitotta, a mennyiben „Szamos” gőzöse két tele uszálylyal e hó 24-én megérkezett. Látványosságot nyújtott a hajó megérkezésekor az elhagyott Dráwapart, mint fogadta a munkát váró embertömeg a rég látott kedves vendéget, sugárzott minden arc és nem hiába, mert ezzel ismét kezdetét vette a nyüzsgő élet, a mely egész nyáron át a dráwaparton honol. A munkások megalakították már maguk között az egyes munkatársulatokat, hogy így azután minden viszálykodás nélkül láthassanak hozzá a nehéz, de kenyeret adó munkához. Ez az első hajórakomány a m. leszámítoló és pénzváltó bank részére érkezett, mely azt vasuton továbbítja. Munkásainknak nincs szükségük Braziliába kivándorolniok, megélhetnek ha akarnak itthon is tisztességesen.

— **(Paksiak a pénzügyminiszternél.)** A kincstár az idén megvonta a paksi dohánytermelőktől a termelési jogot, mi által egész sereg paksi kertületi, de különösen nagyföldesi család vesztette el a kereset-forrását. A paksiak és nagyföldesiek a mostani képviselőjük, Szluha István vezetése alatt a pénzügyminiszterhez fordultak, hogy szüntesse meg ezt a sérelmes és semmivel sem indokolható intézkedést.

— **(Betörés a Radonay-utcán.)** A Radonay-utcán levő L ö w e n t h e i l féle kereskedésbe, épen most lesz harmadéve, már egyszer betörték. Nos hát az éjjel másodsor tisztelték meg a boltot látogatásukkal a betörők, a kik nagy biztonságban érezték magukat, mert, hogy úgy mondjuk, három helyen is próbát tettek, míg végre sikerre vezetett a működésük. Először a bolt mellett levő szoba első ablakán feszítették le a zsalut, de mikor meglátták, hogy ablaktáblák védik ablakot, ott nem erőlködtek többé hiába. A második ablaknál hasonlóan jártak el; csakhogy itt a belső ablaküveget is betörték és próbálták kifeszíteni az ablaktáblákat. S mikor ez nem sikerült, levették a zsalu két kitámasztó vasát s azt használták a bolt kirakatajtájának felnyitására. Itt már sikerrel is jártak, mert az ajtót felnyithatták s elemelhettek onnan harminckét üveg bort, egy süveg cukrot és egyéb apró cikkeket. Az egészben az a különös, hogy a tulajdonos hallott valami üvegcsörömpölést a boltban, gyertyát gyújtva ki is ment a kereskedésbe, de nem látott semmi gyanusát. Csak reggel, mikor a boltot kinyitotta, akkor látta, hogy a kirakat ajtaja fel van nyitva s hiányzik belőle, a mi ott volt. A zsalukról lefeszített kitámasztó vasak egyike ott volt az ajtó mellett, a másik pedig a kocsi-utrá volt dobva. A betörést a károsult bejelentette a rendőrségnél, a hol a nyomozást megindították a betörők után.

— **(A papa felesége.)** Egy vakmerően végrehajtott lopás kipuhatólása foglalkoztatja most a rendőrséget. Egyik siklósi-utcai bérházban lakik egy gazdag magánzó, egyetlen kisleánykájával, özvegysegének már ötödik esztendejét élve. Az idei farsang azonban, úgy látszik, meghozta házassági kedvét, mert tegnap azzal utazott el, hogy feleséget hoz a házhoz. A cselédség persze, ennek öröme nagy tisztogatást rendezett s még ma reggel is kint voltak a boldogult nagysága szép selyem ruhái és drága téli köpönyege az udvaron szellőzés végett. Lenn az udvaron ki se volt a cselédek egészen elámultak, mikor az ajtók előtt játszó kis leány ezekkel a szavakkal szaladt be hozzájuk:

— Megjött a papa felesége! Az udvaron magára vette a mama köpönyegét s most jön fel a lépcsőknél!

A cselédek kiszaladtak, de bizony nem láttak senkit. Sőt még a drága köpönyeget sem látták s ekkor vágódott csak eszükbe, hogy a papa felesége valami enyveskezü tolvaj lehet, a ki belopózott az udvarra és el-emelte a boldogult nagysága drága köpönyegét. Nosza szaladtak utána; de már késő volt. A tolvajnak nyoma veszett s vele együtt eltűnt a drága köpönyeg is. Az esetet bejelentették a rendőrségnél s most keresik a — papa feleségét.

— **(Arckép, mint bünyel.)** Egy csinos ifju arcképe szerepel egy a bírósághoz ma érkezett feljelentéshez csatolva, mint a feljelentésben foglalt vád bizonyítéka. A csinos ifju udvarolt egy Xavér-utcai leánykának, a kinél mindennapos vendég lett, sőt az arcképét is odaajándékozta neki. A farsang elején azonban az ifju elmaradt a háztól s mi-

kor egyáltalában hiába várták, a leány egy szép napon fogta magát és visszaküldte neki az arcképét. Ez ugyan nem lett volna baj, de az arckép hátuljára olyan levelet irt, a melyet először is nem tenne ki ablakába a csinos ifju, aztán meg veszedelmet is olvasott ki soraiból, mert a leány botránnyai fenyegette, ha ennyi meg ennyi pénzt nem küld neki. Mivel azonban az ifju vőlegény és így a botránnytól alaposan félhet, aztán meg az adósságait a leendő apósa pénzéből tudja csak majd kifizetni s nem fizethet egyszerű családias, barátságos beszélgetésekért — hát feljelentette a leányt zsarolási kísérlet miatt a bíróságnál, mellékelve a feljelentéshez bűnjelkép a — saját arcképét. Nemsokára hát egy érdekes tárgyalásról referálhatunk olvasóinknak, ha ugyan addig a felek — ki nem egyezkednek. Ami már csak a szenzáció kedvéért is kár lenne.

— **(Meggzúnt állatjárvány.)** Megyénk Nagybudmér községében a szarvasmarha állományban uralkodott ragadós szája- és körömfájás meggzúnt. A járványmentes község területe ennél fogva alispáni rendelettel a vesztegár alól feloldatott.

— **(Akasztófa humor.)** Emlékezete: lesz a tegnapi éjszaka Krúz Tamás favágóra, a ki egy cimborájával mulatta azt át a kocsmákban. Reggel felé együtt indultak haza Bányatelepre, de Krúz az uton el esett és ott is maradt. Elnyomta a sok beszédett ital ereje s mikor felébredt, nem igen volt tisztában magával, hogy mi történt vele. Azt érezte csak, hogy szinte didereg abban az egyszál kabátban, a mely rajta volt és fejét csóválva bandukolt hazafelé, hogy mikép jöhetett ő el hazulról a jó meleg télikabátja nélkül. Hazaérve azonban, a téli kabátját nem találta sehols ezen felboszankodva végre még a zsebeit is kikutatta mérgében. És egyik zsebében egy zálogcédulát talált, a mely az ő eltűnt télikabátjáról szól. Ezzel aztán besietett tegnap este a rendőrségre és ott hamarosan ki is derítették, hogy a cimborája, a kivel mulatott, mikor ő az uton eldőlt, lehuzta róla a télikabátját s behozta a városba és itt elzálogosította öt forintért. Aztán visszament és mivel még mindig ott aludt az uton, a zsebébe dugta a kabátról szóló zálogcédulát, ő maga pedig odább állt. Az akasztófahumorra való tréfa elkövetőjét keresik.

— **(Dupla fizetés.)** Tegnap este egy magyarbólyi fuvaros egy utazót szállított be kocsiján Pécsre. Együtt tértek a „Fehér farkas“-ba, ahol egy pohár bor megívása után, az utazó kifizette a fuvarost. Az azonban nem elégedett meg a fuvardíjjal, és mikor kijöttek az udvarra, még többet követelt. Ez aztán annyira dühbe hozta az utazót, hogy rátámadt a fuvarosra és alaposan helybenhagyta, így duplán fizetvén ki a fuvardíjat. A megvert fuvaros panaszt tett a verekedő utazó ellen a bíróságnál.

— **(Az utolsó szombat.)** Az ideai farsangban utolsó szombat lesz a holnaputáni. Ennapra esett az egész farsangi szezonban a legtöbb bál s ez alól még a holnaputáni nap, a farsang utolsó szombatja se lesz kivétel. Szombaton lesz a Nemzeti Kaszinóban a pécsi helyőrség tisztai estélye s intelligenciánk ez

estélyen elbucsuzhatik isten igazában a farsangtól. Ugyancsak ez estén tartja a Vasas bányatelepi daloskör is farsangi dalestjét; továbbá ugyanekkor lesz a Katholikus Legényegylet jelmezbálja saját helyiségeiben és az asztalosok szakegyletének álarcos bálja a Gyár-utca 7. szám alatti helyiségében. Így hát Pécs kimulathatja magát a farsang utolsó szombatján is. A vidéken szombaton Mohácsos és Siklóson lesznek táncmulatságok; a mohácsi tüzoltók álarcos bált rendeznek, a siklósi izr. negylet pedig tréfás farsangi estélyt tart.

— **(A katona a háborus állapotokról.)** Száll még egyre a kérdés: megyünk-e Krétába, vagy nem megyünk és szorongnak az öreg bakák, kiváltképen akik ebben a fegyveres békés világban cserpedtek föl — családapákká. Azonban tegnap egy negyvennégyes baka lecáfolta az egész háborus állapotot, minden hivatalos dementinél okosabban vette kiszólásba a helyzet szignaturáját. A nép az égi jelekből veszi ki a háborút, a politikus a Havas ügynökség bámulatosan megbízható jelentéseiből, a baka azonban egyébből és a baka jár az igazi nyomon, mint a hogy ma reggel két vitéz legény a kaszárnya előtt letárgyalta az egész görög-török kérdést. Mondja az egyik baka, a ki még ujone:

— No pajtás, megyünk-e vagy se a törökre?

Az öreg baka egy diplomatahoz illő határozottsággal jelenti ki!

— Tanuld meg, míg az Augmentációs Magazinbul elő nem szedik a bakkancsokat megszegezésre, addig nincsen háboru.

Aki ismeri jól a katonai belső életet és viszonyokat, az tudja csak ennek a baka diplomáciának az igazát és bölcsességét. A bakkancsok az Augmentációs Magazinban vannak raktározva és mozgósítás esetén első dolog a temérdek bakkancstalp kiszégezése a vorschritszerű 42 szöggel.

— Míg a baka nem talpal — addig nincsen háboru, azért mondja így a baka-diplomata.

— **(Küry levele.)** A Maypole Soap vezérképviselőségének Budapesten. Kötelességemnek tartom, hogy elismerésemet nyilvánítsam a kitűnő Maypole angol festőszappanért, melynek festői eredménye valóban meglepett. A különböző színezeteknek finomsága, frissége és hogy ezen kitűnő találmánnyal régi hasznavehetetlen ruhákat egész ujja lehet változtatni, varakozásomat feülmulta. Nem fogom elmulasztani a Maypole Soapot társaimnak legmelegbben ajánlani. Tisztelettel Küry Klára.

Saját műhelyében minden nemű javítás elkészítésére, ódon ékszerek átalakítására, vésnöki munkák, nevezetesen monogrammok, cimer vésések, clichéek stb. készítésére ajánlkozik SCHÖNVALD IMRE Pécs, Király-utca (Hattyu épület.)

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

Művészet, irodalom.

○ A csókon szerzett vőlegény. Tulajdonképen egyetlenegy szerep kedvéért írott maga a darab s ennek az egyetlenegy szerepnek az alakítója Pálfi Nina, a közönséget magához hódító, temperamentumos színésznő volt, hát bizony csak azok jöttek el tegnap este a színházba, a kik ismervén a darabot, tudhatták, hogy mit várhattak attól a művésznőtől, a ki rokonszenyűk bátyáit ugyszólván rohammal vette be. Ezek aztán nem is csalatkoztak. Valami hétszer cserélt toilettet s mindannyiszor elragadó volt, a minek a közönség éppen hétszer adott kifejezést meg-megújuló tapsokban. Játéka, dalai gyujtottak s még a legöregebb színházi habitűk is megelégedetten verték össze keztyüs kezeiket; a fiatalság pedig teljesen el volt ragadtatva attól a sikkes játéktól, melyet csak az isteni Iluska volt képes produkálni akkor, midőn még a miénk volt. A többi szereplők kicsiny szerepeikben jól megállották helyeiket, azonban Ripacsék előadását, melyet Polgár, Boross és Bodroghy mama cselekedtek végig, meg kellett ismételniök. Különösen a bengáli gyufaszállal maszkírozott görögtűz tetszett nagyon, meg Polgárnak az a rögtönzése, hogy őt Hebrencs nevezte el Ripacsnak. Biztosra vesszük, hogy egy vasárnapi estén, még ebben az évadban, telt házat csinálhat az igazgató ezzel a darabbal magának s Pálfi Ninának. (**)

○ F. Pewny Irén, a magy. kir. opera primadonnája a ma esti gyorsvonattal városunkba érkezik, hogy a holnapi főpróbán részt vegyen. Ezuttal értesítjük a t. közönséget, hogy a budapestiek kedvelt primadonnája két igen szép betéttel is kedveskedik nekünk. Ugyanis felvonás közben — már t. i. a vigjáték és opera közt, elénekli Goldmark „Tücsök“ operájából a „Madrigal“-t és Kovács „Erdélyi emlék“-ét, ezek olyan meglepetések a művésznő részéről, a melyekért bizonyára halás lesz a mű- és zenekedvelő közönségünk.

Törvénszék.

§ Két hamis eskü. A pécsi királyi törvénszéknél tegnap délután két hamis eskü miatt indított bűnygyben volt végtárgyalás. Az egyikben Selymes László, dárdai lakos volt a vádlott, a ki őt társával egyetemben a Lippe-téle uradalomban bérbe vett egy csomó rétet s azt azután albérlébe adta másoknak. Az albérlők közt volt Törő János is, a kitől olyan 35 frtot követelt később Selymes per utján, melyet az megfizetett Novák István csósznek és melynek átvételét Selymes nyugtázta is. Azonban a nyugta a csósznál maradt s így a perben Törőt elmarasztalták, mivel Selymes megesküdtött, hogy a pénzt ő nem kapta meg. Ezért aztán hamis eskü miatt feljelentették a bíróságnál s mivel a vizsgálat során a nyugta is előkerült, Selymes bűnössége a hamis eskütételben beigazoltatott. A végtárgyaláson a vádlott, a ki különben öreg, hetvenéves ember, „makacs“ beismerésben volt s nem tagadott semmit, sőt rá is duplázott magára:

— Én bizony nem tudom, tekintetes uraim, hogyan esküdhettem meg?! Hiszen most már eszembe jut, hogy bizony átvettem a pénzt és nyugtát is adtam róla a csósznek; sőt még mikor az eljött hozzám azután, hogy a perben megesküdtem s bejelentette, hogy a nyugtát elvesztette, adtam neki egy másikat. Hogyan is tehettem hát én le a hamis esküt, magam se tudom!

A törvényszék aztán — tekintetbe véve a vádlott öregségét és egyéb enyhítő körülményeket — tizenöt forint pénzbüntetésre ítélte Selymes László uramat, a ki az ítéletet köszönettel vette tudomásul.

A másik hamis eskü miatti bűntűgy már bonyolultabb volt s a végtárgyalás fejleményei a bíróságra és a vádhatóság képviselőjére különböző benyomást gyakoroltak, mert míg a bírák a vádlottakat felmentették, addig a közvádó, ki a vádat fenntartotta, a felmentés miatt meglebbbezte az ítéletet. Bok Mihály és Bok Katalin, Folk Györggyel társulva, borkereskedést nyitottak Villányon és Schuth Vincétől vásároltak borokat. Ez aztán beperelt egy váltót, melyen mind a hárman aláírásukkal szerepeltek, de Bokék megesküdték, hogy a váltót nem irták alá. Ezért aztán hamis eskü miatt feljelentették őket, de a bíróság a tegnapi végtárgyaláson, azt vévén alapul, hogy a váltó akkor kelt és járt le, mikor Bokék még nem voltak társulva Folk Györggyel, továbbá tagadásukat és azt, hogy a koronatanuról kitűnt, hogy

Schuth üzletébe a váltó lejárata után öt hónapra állt be, tehát azt ő nem is irtotta ki s nem irhatták alá előtte a vádlottak, mert ő abban az időben még Budapesten volt, a mint ezt Toldi Béla dr. védő be is igazolta — a vádlottakat a vád alól felmentette. Nagy Géza dr., kir. alügyész a felmentő ítéletet azonban meglebbbezte s így az ügy döntés végett a felsőbb fórumok elé kerül.

§ **Megölte a szeretőjét.** A szegzárdi törvényszék csak nemrég tárgyalta Kiss István, nagyszokolyi lakos bűntűgyét, a ki a vele vadházaságban élt Szili Kelemen Józsefné Markó Juliánát megölte. Az asszony elhagyta a törvényes urát és Kisshez ment lakni; vele élt vagy két esztendeig, de a mult év elején tőle is elvált s hazament a szüleihez. Kiss nagyon szerette az asszonyt s mikor az nem ment vissza hozzá, egy késsel leszúrta. A szegzárdi törvényszék tizenöt évi fegyházra ítélte a gyilkost, az ítéletet most a kir. ítélőtábla is helybenhagyta. Az elítélt felebbezett a Curiához s aztán majd vezekel a fegyházban, a mért megölte a szeretőjét.

§ **Vád alá helyezett milliomos.** Gróf Erdődy György tiszaluci birtokát még 1888-ban bérbe akarta adni. A gróf megbízottja Fest Lajos, megbizta Neumann Dávid ügynököt, hogy szerezzen a grófi birtok részére haszonbérletet. Ennek az ügynöknek Neumann Herman bemutatta a milliomos Grosz Antal monoki, jelenleg üszögbi földesurat, a ki

hajlandónak is mutatkozott a grófi birtokot kibérelni. Hosszas alkudozás után megkötötték a gróffal a bérleti szerződést és Grosz Antal Schvarc Bertalan nevű társával tizenöt évre kibérelte a terjedelmes tiszaluci birtokot. A szerződés megkötöttnél, Neumann Dávid jutalékát követelte Grosz Antaltól, a ki azonban a kikötött jutalékot nem akarta megfizetni. Az ügynök bepörölte a milliomos bériót, a ki a polgári per folyamán esküvel is megerősítette, hogy ő Neumann Dávidnak nem ígért jutalékot. Erre Neumann Dávid hamis eskü miatt feljelentette Grosz Antalt. A vizsgálat folyamán bebizonyítottak látszott, hogy Grosz Antal csakugyan ígért províziót Neumann Dávidnak s egy Weisz József nevű tanu a vizsgálóbíró előtt be is vallotta, hogy a Magyar király fogadóban az ő jelenlétében ígérte Grosz Antal a províziót az ügynöknek. A vizsgálat folyamán a bevádolt milliomos azzal védekezett, hogy hiszen ő neki Neumann Dáviddal mi dolga sem volt, ő neki Neumann Herman szerezte a bérletet, sőt Neumann Herman be is perelte 2000 forint jutalék iránt s e per folyamán az ügynök esküt is tett, hogy az Erdődy-féle bérletet egyedül az ő közvetítése következtében kapta meg Grosz Antal. Csakhogy ezzel a védekezéssel szemben a vizsgálóbíró kiderítette azt a valóságot, hogy Neumann csakis azért indított pert Grosz Adolf ellen, azért tett esküt, hogy ő egyedül volt a közvetítő, hogy Grosz Adolf Neumann Dáviddal szemben sikeresen védekez-

Délutáni ötre jár az idő. A társaság, a mely ebéd után elszéledt, a terrazon gyülekezett ismét. A hölgyek lenge bálí öltözékben vannak, az urak is diszben. Az ünnepély kezdődik s a kastély vendégeihez a környékbeli meghívottak is csatlakoznak. Wiek ur nyugtalanul jár-kelek a csoportok közt. Már az ebédnél nem volt meg a szokott vidámsága, s most minél inkább közelg az alkony, annál kevésbé képes felindulását eltitkolni. Csodálatos kérdéseket intéz és fordított feleleteket ad; arca lángol s nyakkendője föltre csuszott. „Szegény papa!” — mondja Vanda, a ki ma szintén ideges majd túlközlékeny, majd hallgatag. Kerüli Leo tekintetét s a tulajdonképpen neki szóló kérdéseket öcséséhez intézi. Ez ma is, mint mindig, beszédes, udvarias, istennel s az egész világgal, de különösen önmagával elégedett.

Wiek papa végre helyet foglal Vanda mellett, hogy egy kissé megpihenjen. A csoportban, mely Vandát körülveszi, a kastély pompás fekvéséről, a közeli helységekre való kirándulásokról beszélnek. Valaki szóba hozza Wittenhagen halászfalut is.

— Istenem — pattan fel a házigazda — most jut eszembe: egy meglepetés számodra Vanda! A wittenhageni remete megígérte, hogy eljön a leányával. . . Az első eset ez, hogy valakivel szóba áll. . . Erre büszke lehetsz. . . Önök valamennyien — fordult a környezőkhöz — önök valamennyien hallottak már bizonyára erről a különös párról!

Némelyek igen, mások meg igen kíváncsiak rá.

A mit Wiek ur a „remetéről” tud, mindössze sem sok; csak messziről is futólag látta őt és gyermekét. A mennyire emlékszik, az ismeretlen, kit Waldemarnak

— Az ég is pártodon van — mondja Egon — pompás az idő!

— Jobb szeretném, ha esnék — válaszol a másik a pamlag sarkából. — Nem tudom miért, de esős napot megfelelőbbnek tartanék.

— És te még pongyolában vagy?

Leo fáradt tekintetet vet japán hálókabátjára.

— Nálam gyorsan megy az öltözködés — válaszolja aztán.

— Bámulom nyugalmadat.

— Hm, furcsa ez az én nyugalmam. Álmatlan éjjelem volt.

— E részben valószínűleg valamennyiünk sorsában osztóztál. Oly nagy nyugtalanság volt az éjjel ebben a kastélyban! Örökös járkálás ide oda! Wiek ur a mai napra eget, földet mozgásba hoz.

— Nem igen kötelez le vele. Mire való ez a lárma, az előtttem közömbös embereknek ez az összecsisztása? Nem eshetik meg ez a dolog csendben is?

Egon mosolyogva tekintett a zugolódóra. — Bátyám — mondá — ha valaki hallana, a ki nem ismer — vagy talán komolyabb oka lenne rossz kedvednek? Csak nem fog el rögtön a lámpaláz?

— Ma komolyabb dologról van szó, mint üres komédiáról — válaszolja Leo, miközben feltápáskodik a pamlagról s öcsésre elé áll.

— Ne feledd — mondja biborvörösre vált arccal — ne feledd, hogy nem az én boldogságom forog szóban. Nőm egykor Helmburg urnője lesz. Állása és vagyona hatalmat képviselnek.

hessék. A budapesti büntető törvényszék a vizsgálat adatai alapján hamis eskü miatt vád alá helyezte a milliomos Grosz Antalt, de vád alá helyezte hamis eskü miatt Neumann Hermant is, aki Grosz Antal ellen indított perében megesküdött arra, hogy egyszer ő szereste meg Grosz Antalnak a bérletet. A vádlottak a budapesti kir. tábla elé vitték ügyüket s a tábla 22697. sz. a. hozott végzésével Neumann Herman ellen elévülés címén megszüntette a további eljárást, de Grosz Antalt hamis eskü büntette miatt szintén vád alá helyezte.

T a n ü g y.

(Egy pályázatról. Kőrös-puszára tanítót keresnek. Ki is írták az állásra a pályázatot s az meg is jelent a „Néptanítók Lapjában, amely lapnak egy-egy harmadrangu szedője bizonyára többet keres a nyomdában tizenkét hét alatt, mint az a „boldog“ halandó, aki a kőröspusztai tanítói állást elfogja nyerni, egész év alatt. Mert ennek a tanítónak egy évre 70, azaz hetven forintot fizetnek, a miből egy hónapra 5 forint és 83 meg egyharmad krajcár esik. De ne tessék azért sajnálni a szegényt; hiszen meg van engedve neki, hogy évenként 16 magyar hold földet megkapálhat s a kezeire bizott nebulók ezüleitől fejenként 16 liter kukoricát és ötven krajcárokat kéregethet össze, ha ugyan ki nem nézik a legelső házból, a hová

be merészkedik lépni. Aztán meg vannak neki jogai is; így például énekelhet és orgonázhat a templomban, ami pedig nincs megengedve minden ember fiának. És végül mindezen magas fizetés, kegyes engedmények és előkelő jogokért viszontszolgálatkép nem kell neki mást tennie, csak tanítania naponként a hat elemi vegyes osztályt, írni-olvasni tudásra, számolásra, imádságra, no meg egy kis emberi önértetre és főképp hazafiasságra oktatni a kezeire bizott nebulókat, hogy azok idővel derék hazafiakká és erényes honleányokká váljanak... Bizony mondjuk, nehéz szatirát nem írni, ha ilyen és ehhez hasonló pályázatot olvasunk a szubvencionált tanügyi lapban, a melynek fentartásán kívül alig tesz mást kormányunk a népnevelés érdekében!

Országgyűlés.

— **A képviselőház ülése február hó 25-én.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Egy kis személyeskedési vita elintézésével kezdődött a mai vita, a mennyiben P o l ó n y i Géza megkelekedezte Rosenberget. Utána harmadszori fölolvadásban elfogadták a ragadós tüdőlob kiirtásáról szóló törvényjavaslatot.

Következett a honvédelmi tárca költségvetésének általános tárgyalása.

S z e r b György előadó rémségesen ajánlja elfogadásra a költségvetést.

K o m j á t h y Béla a függetlenségi párt

nevében szólal föl s előre is kijelenti, hogy nem fogadja el a költségvetést. A honvédséget, tüzérség és műszaki csapatok nélkül, osztrák tisztjeivel és Fejérváry báróval nem tekintheti a leendő önálló hadsereg, magvának, melynek meg vannak a maga nemzet ellenes céljai.

M o l n á r János néppárti apát azzal kezdi, hogy a huszár káplárok káromkodnak; (Derűtlenség.) a kaszárnyákban a bujakór uralkodik, a vallástalanság megszüntetésére szintén lelkészeket kell adni a honvédségnek.

B e n y o v s z k y Sándor gróf azt kifogásolja, hogy a tartalékosok behívásánál nem figyelnek sem a cséplésre, sem az aratásra, a mi nagyban előmozdítja a szocializmus terjedését. Hasonlóan kívánja a műszaki csapatokat és a tüzérséget a honvédség részére. A költségvetést elveti.

M a j o r Ferenc a közegészségügyi csapatok fejlesztését ajánlja.

T h a l y Kálmán megemlékezik a más-vallásuakra nézve sérelmos templom-kényszeréről, mely a katolikus isteni tiszteletre kényszeríti a református honvédet. Nem fogadja el a költségvetést.

F e j é r v á r y Géza b., honvédelmi miniszter azzal kezdi riposztjait, hogy igenis, háboruban a honvédség kap tüzérséget.

S z l u h a István: (közbekiált) De nem a miénk ám!

T h a l y Kálmán: (közbekiált) Köszönjük alássan, mikor a vezényszó német!

F e j é r v á r y Géza b. honvédelmi mi-

— Melylyel Vanda soha visszaélni nem fog — vágott közbe Egon melegséggel — neki a legjobb szíve van a világon.

— Nos igen, azt remélem is — mormogá Leo. Ócsésének ítélete Vandáról megkönnyebbíteni látszott szívét, arca felderült s gondolataiba mélyedve járt körül a szobában. Csakhamar azonban ismét panaszra fakadt:

— Szörnyűség nőstülni olyan felelősséggel, a milyen rám nehezül. A mai leányok olyan hiuk, változékonyak, szivtelenek...

Az ifjabb Don Juan erre felkacag: „Ilyenek voltak ők, mióta a föld forog!”

— De Vanda? Nem mondtad, hogy Vanda...? — kiáltja Leo kétségbeesve.

— Vanda jobb, mint száz más. Legalább nem képmutató.

— De szíve!? En szívet kívánok —

Egon nagy kedvet érzett az ingadozót ég és föld között függve hagyni, de mégis elnyomta a guny szavát.

— Miért kételkedel ma? — ugymond. — Elég régen ismered Wiek kisasszonyt, hogy tisztában lehess előnyei és hibái felől. Inkább szíven, mint angyal valamennyi. De hát arra való a szerelem. Hát nem szereted Vandát?

Leo sóhajtva ereszkedett le egy karosszékre.

— A szerelem káprázat s te legjobban tudod, mily tartózkodó és ügyetlen voltam én mindig nőkkel szemben. Vanda volt az első, a kinek közelében otthonosnak éreztem magam. Ő oly vidám, olyan természetes, nevéteése olyan jól esik! És hogy őszinte legyenek, más tekin-

tetek is befolyásoltak... Nem dicsekedhetem a te előnyeiddel, Egon. Sok leány hizeleg az örökösnek, míg a szegény Holberg Leot figyelemre sem méltatná. Wiek kisasszony maga is gazdag, — jó családból való... Aztán rokona sincs, a mi szintén nagy előnye.

— Remélem, ezt nem tapasztalásból mondd?

— Szó sincs róla! De hát ebben a tekintetben csak kevesen dicsekedhetnek olyan szerencsével, mint én... Szóval mindezek mérlegelése rábirt, hogy megkérjem a leány kezét. Atyja oly örömmel vont keblére, a mely semmi esetre sem lehetett szinlelt vagy önző, és Vanda nem mondott nemet. De most, mikor a dolog komolyra fordul, kételyeim támadnak, vajjon eléggé komolyan vettem-e én a dolgot?

— Tulságosan is komolyan veszed s nagyon is szórszálhasogató vagy! Hogyan is busithatja meg az ember az életét annyira a te teltségéiddel s kilátásaiddal? Nem, kedves töprengőm, én tiszta szívből kívánok neked szerencsét a mai naphoz; s nemcsak kívánok, de jó slok is minden szerencsét összekötöttekhez.

Az orvos látogatása véget vetett az ifjak ömlengésének.

— Foglaljon helyet s gyujtson rá, kedves doktor — mondja Leo a belépőnek.

— Gratulor ex toto animo — kezdi ez mosolyogva.

— Ne gratuláljon, megint rossz éjjelem volt.

niszter: Higyjék el, akár magyarul, akár németül vezénylik, csak egy direkcióba ló az ágyu. (Derűtség.) Védelmezi ezután a honvédség mostani szellemét. A katolikus istentiszteletről, a térdeplésről szólva, fölhozza Gusztáv Adolf, Cromwel seregeit, ahol szintén térdeltek a katonák, amint ezt a katonai szubordináció hozta magával. A huszárok káromkodásaira csak azt jegyzi meg, hogy ez azért van, mert a papok az erkölcsitanítás helyett inkább politikával foglalkoznak.

Ezzel a vita általános része befejezést nyervén, a költségvetést általánosságban elfogadták.

A részleteknél Thaly Kálmán sürgeti a második honvédmenedékház fölállítását.

Ezután gyorsan végeztek a hátralevő tételekkel, s két órára az egész tárca költségvetését letárgyalták; illetve az elnök elfogadottnak jelentette ki.

TÁVIRATOK.

— **A krétai harctérről.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Kanea tegnap reggel óta ég; a fölkelők felgyújtották. Úszköt vetettek a kormányzó palotájára is, amely szintén porig égett. A görögök a szigeten mindinkább tért hódítanak. A vasárnapi bombázás oka az volt, hogy Vasszosz ezredes csapatai átlépték a nagyhatalmaktól okkupálnak kijelentett területet és főlszólitásra sem vonultak vissza.

— **Törökország hadikészületei.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A 29 zászlóaljából álló harmadik török hadtest már megkapta a mozgósítási parancsot. A szaloniki, monasztíri és janinai csapatokat lőszerrel ellátták. A „Szmirna“ nevű török hadihajó Krétába indult. Az arzenálban éjjel-nappal lázasan dolgoznak a török hajóraj főlszerelésén. Legközelebb utnak indítják a krétai vizekre a „Hamidje“, „Azizje“, „Ozmanje“, „Mesznidje“ és „Medzsiszafkje“ hadihajókat. Az összes török lapok önérzetes hangon írják a kitoró-félben levő háborúról.

— **Királyunk tanácskozik.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ő felsége, aki immár harmadszor halasztotta el Cap Martinba való utazását, tegnap délután hosszabb ideig tartó külön kihallgatáson fogadta Goluchowsky külügyminisztert, aki azután Kapniszt orosz nagykövettel és Benckendorff új koppenhágai követőnkkel tanácskozott.

— **Szerb-bolgár barátkozás.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A bolgár szobránje Sándor szerb király fogadására 100.000 frtot megszavazott.

— **Kikergette a iütty.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Barrison Lona Grácot tegnap sürgősen elhagyta.

— **Harcrakészen.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Pruth-menti orosz hadtestek és négy román hadtest indulásra készen áll.

— **Rablógyilkosság a fővárosban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Hász Adolf népszínház-utcai ékszereszt tegnap este hét órakor boltjában meggyilkolták s boltját kirabolták.

NYILT-TERE)

Köszönet nyilvánítás.

Mindazok, kik a boldoguit és felejthetetlen jó férj, atya és rokon

idősb. Cserta Antalnak

f. hó 24-én végbement temetésén megjelenésök, koszorúk küldése és részvételüknek egyéb kinyilatkozása által, mely fájdalomukat enyhíteni igyekeztek, fogadják ez uton is hálás köszönetünket.

Pécsett, 1897. február hó 25.

A gyászoló család.

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget a szerk.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

24472. sz.
tlk. 1896.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telekkv. hatóság közhírré teszi, hogy Kresztics Ferencné férj. Szabó Györgyné végrehajthatónak Kresztics Mihály végrehajtást szenvedő ellen 250 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék, és a pécsi kir. járásbiróság területén levő, Birján határában fekvő, a birjáni 20 sz tkvben felvett I 1/4 telekből és illetőségéből a p. s. 1083 frt ugy a 704 n. tekvőségre pedig a 156 § alkalmazásával egészben 132 forint becsár, mint kikiáltási árban az árverést elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1897. évi március hó 27-ik napján d. o. 10 órakor Birján községben a bíró házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát, vagyis 108 frt 30 kr. és 13 frt 20 kr. készpénzben, vagy az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881-ik 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, 1896. évi december hó 31 napján. A kir. törvényszék telekkönyvvi hatósága.
Lukrits István
kir. táblai bíró.

Egy jó karban levő

emeletes ház

a belvárosban, családi körülmények folytán, szabad kézből, jutányos áron eladó. Bővebb felvilágosítást a kiadóhivatal adhat.

Egyesült Budapest fővárosi takarékpénztár.

Központi osztály: V. ker., Dorottya-utca 4. sz.
Budai osztály: II. ker., Fő-utca 2. szám.

Józsefvárosi osztály: VIII., Kerepesi-ut 9. sz.

Térvárosi osztály: VI. ker., Andrassy-ut 2. sz. (Fonciere-palota.)

Befizetett alaptőke:

3.600000 frt névre szóló 12000 drb 300 frt névért. részv. felosztva,

Tartaléktőkék:

Rendes tartalékalap	3 372,202 frt 45 kr.
külön	583,649 frt 33 kr.
Rendkívüli	200,000 frt

összesen: — 4 155,851 frt 78 kr.

Kölcsönöket ad telekkönyvezett (fővárosi) ingatlanokra, és vidéki földbirtokokra készpénzben és záloglevelekben a becsérték 50 százalékáig.

A jelzálogkölcsön iránti kérvényekhez — melyeknek mintázatai a takarékpénztárnál díjmentesen átvehetők — következő okiratok melléklendők:

Földbirtokoknál:

- a legújabb keletű hitelesített teljes telekkönyvi kivonat;
  - a hitelesített katasteri birtokiv
  - az adókönyv vagy adóhivatali bizonyítvány a fizetett adóról;
  - esetleg az ármentesítési költségek kimutatása;
  - az épületekre vonatkozó tűzkárbiztosítási kötvény.
  - az u. n. azonossági bizonyítvány, vagyis községi bizonyítvány az iránt, hogy a katasteri birtokivben felvett birtok mily hitelleljegyzőkönyvekben van felvéve.
- Kivánatos, hogy esetleg meglévő bírói becslések, adás-vételi vagy bérszerződések is mellékeltesenek.

Képzőnkölcsönök rendszerint hat havi kölcsönös felmondás és a kamatoknak negyedévenként előlegesen leendő fizetésének kikötése mellett adatnak. A kaultáb a takarékpénztár és a kölcsönkérő közti megállapodás tárgyát képezi.

A takarékpénztárnak 4 1/2%-os záloglevelekben adott kölcsönök után tőketörlesztés és kamat fejében 45 éven át évenként 5 1/2% fizetendő 1/2 évi előleges részletekben.

A 4%-os záloglevelekben adott kölcsönök után tőketörlesztés és kamat fejében 45 1/2 éven át évenként 5% összeg fizetendő 1/2 évi előleges részletekben.

A záloglevelek kölcsönösen megállapított áron vétetnek vissza.

Az intézeti záloglevelek a tozsdai napi árfolyamon a takarékpénztár mind a négy osztályának pénztáránaul kaphatók.

TAIZS JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

Könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segítségével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

Kuhn-féle **író-tollak** nagy választékban.

Különféle levélpapírok. (Röntgen-féle sugaraknak ellenálló, kerékpár-jelvényes stb.)

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.